

Arrest

nr. 170 463 van 23 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 13 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 1997 en heeft zich op 2 mei 2016 voor de tweede maal vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 20 mei 2016.

1.3. Op 27 mei 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd diezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Rwandese nationaliteit te bezitten, geboren te zijn in Butare en een etnische Tutsi te zijn.

Op 9 december 2003 vroeg u voor de **eerste keer asiel** aan (als minderjarige). U verbleef sinds 1997 in België. Uw aanvraag werd op 17 december 2003 ontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna 'DVZ'). U werd op 2 februari 2006 uitgenodigd door het CGVS voor een gehoor ten gronde op 22 februari 2006, maar u kwam niet opdagen en het CGVS nam op 3 maart 2006 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus op technische gronden. U ging niet in beroep tegen die beslissing. U keerde niet naar uw land van oorsprong terug.

Op 2 mei 2016 vroeg u voor de **tweede keer asiel** aan in het Centrum voor Illegalen te Brugge. U verklaarde dat uw vader, E.(...) G.(...), die in het museum van Butare werkte, thuis werd vermoord door 6 Hutu's tijdens de genocide in 1994. Ook 11 van uw kozijns werden toen vermoord. U en uw broer C.(...) waren getuige van deze moord. Uw moeder, G.(...) U.(...), en zus, D.(...) U.(...), waren op dat moment niet thuis. P.(...) K.(...), een vriend van uw vader, nam u meteen daarna mee naar Nairobi, Kenya. U verbleef daar met hem tot 1997. U wist dat uw tante langs vaderszijde, B.(...) K.(...) (OV nr. 4427047 – CG nr. 9514056B), sinds 1995 in België woonde en u wilde graag bij haar gaan wonen. Uw broer C.(...) T.(...) (OV nr. 4890552 – CG nr. 9927822) verbleef reeds bij haar. P.(...) K.(...) reisde in 1997 met u naar België, waar u uw tante vervoegde.

U verklaarde dat u niet naar Rwanda terug wil, omdat u er uw vader en 11 kozijnen zag vermoord worden door Hutu's tijdens de genocide. U stelde verder dat u hier intussen 2 dochters heeft, E.(...) B.(...) en N.(...) B.(...), die via hun moeder, A.(...) B.(...), de Belgische nationaliteit hebben. U verklaarde ook dat u in Rwanda van nul moet beginnen omdat u er niemand kent en niets bezit. Tot slot stelde u dat het aanvragen van asiel mogelijk zal leiden tot opsluiting in Rwanda.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste roept de vaststelling dat u pas 12 ½ jaar na het indienen van uw eerste asielaanvraag opnieuw een asielaanvraag indiende, vragen op bij de ernst van voorliggende asielaanvraag en bij uw werkelijk nood aan internationale bescherming.

U vroeg op 3 december 2003 een eerste keer asiel aan (als 17-jarige). Uw asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken ontvankelijk verklaard, maar u bood zich niet aan voor het gehoor ten gronde bij het CGVS, dat voorzien was op 22 februari 2006, waardoor het CGVS op 3 maart 2006 overging tot het nemen van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus op technische gronden. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Wanneer u door het CGVS werd gevraagd waarom u niet kwam opdagen voor het gehoor, antwoordde u dat u veel ruzie had met uw tante (Bernadette), bij wie u inwoonde, en dat zij u in 2004 buitensmeet. Gevraagd waar de brief van het CGVS voor uitnodiging voor een gehoor dan naartoe is gegaan, zei u dat u nooit een brief voor een interview heeft gezien (gehoor CGVS, p. 13). Gesteld dat u inderdaad op het moment van uw uitnodiging in februari 2006 niet meer bij uw tante woonde en de brief naar haar adres werd verstuurd, zou men toch verwachten dat u – die in februari 2006 niet langer minderjarig was, maar ruim 19 jaar – uw verantwoordelijkheid zou hebben genomen om uw verblijfplaats aan de asielinstanties door te geven.

Wanneer u door het CGVS werd gevraagd waarom u niet eerder een tweede asielaanvraag deed dan in 2016, antwoordde u dat u dacht dat u papieren ging krijgen op een andere manier, met name via uw kindjes (gehoor CGVS, p. 13). Uit uw administratief dossier blijkt echter dat op 16 maart 2015 reeds een brief naar uw advocaat, Mr. S.(...) S.(...), werd verstuurd waarin duidelijk staat dat uw aanvraag tot verblijf van 5 maart 2015 in functie van uw minderjarige Belgische kinderen niet in overweging kan worden genomen (zie brief van de gemeente Merksplas dd. 16 maart 2015 in het administratief dossier). Het is dan ook bevreemdend dat u nog meer dan een jaar na het verwerpen van deze aanvraag tot verblijf heeft gewacht om een tweede asielaanvraag te doen.

Op de vraag van het CGVS hoe lang u al in het gesloten centrum van Brugge zit, antwoordde u 'bijna 6 maanden'. Wanneer u dan gevraagd wordt waarom u niet eerder asiel vroeg, antwoordde u dat u dacht

dat u na 2 maanden zou vrijkomen (gehoor CGVS, p. 14). Men kan zich dan wel afvragen waarom u dan na het verlopen van deze 2 maanden niet meteen asiel heeft gevraagd. Bovendien blijkt uit uw administratief dossier dat u –op basis van de aard van de door u gepleegde misdrijven in België en van uw persoonlijk gedrag – reeds sinds 23 mei 2012 het voorwerp uitmaakt van een ministerieel besluit tot terugwijzing met een inreisverbod voor een periode van 10 jaar en dat dit besluit werd betekend op 25 mei 2012. Tegen dit ministerieel besluit werd op 7 juni 2012 door u een beroep tot schorsing en nietigverklaring gevorderd bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hetgeen werd verworpen bij arrest nr. 87.578 van 13 september 2012. Vermits dit ministerieel besluit tot terugwijzing met inreisverbod van 10 jaar niet werd opgeheven of opgeschort, bent u hieraan nog steeds onderworpen. Ook in het licht hiervan – gezien het niet denkbeeldig was dat bij een politiecontrole zou worden vastgesteld dat dit ministerieel besluit nog steeds van toepassing was - is het bevreemdend dat u niet eerder een tweede asielaanvraag heeft ingediend, indien u er werkelijk van overtuigd bent dat u een 'gegronde vrees' of een 'reëel risico' zou lopen bij terugkeer naar Rwanda.

Uit al het voorgaande blijkt duidelijk dat het indienen van voorliggende tweede asielaanvraag bedoeld is om uw verblijf in België te verlengen en een repatriëring naar Rwanda te vermijden. De aanzienlijke laattijdigheid ervan hypothekeert in negatieve zin de waarachtigheid van de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' of 'risico op het lijden van ernstige schade'.

Verder legde u zeer uiteenlopende verklaringen af over de wijze waarop en de omstandigheden waarin uw familie tijdens de genocide werd getroffen, over waar u (en uw familieleden) na de genocide verbleven en over hoe u in België terecht kwam.

Tijdens het gehoor door de DVZ in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat uw vader vermoord werd in 1994 en dat u hiervan geen getuige was, omdat hij vanuit het huis meegenomen werd en elders werd vermoord. U voegde eraan toe dat uw moeder later het lichaam van uw vader ging zoeken, om hem te kunnen begraven (gehoor DVZ 1ste asielaanvraag, dd. 15 december 2003, pt. 42). In het kader van uw tweede asielaanvraag beweerde u echter volstrekt in strijd hiermee dat u wél getuige was van de moord op uw vader ; u preciseerde dat hij thuis vermoord werd door Hutu's die met z'n zessen naar jullie huis kwamen en dat u ook 11 kozijnen zag vermoord worden (gehoor CGVS, p. 5 en 14). Aanvankelijk verklaarde u tijdens het gehoor door het CGVS dat uw zus D.(...) ook getuige was van de moord op uw vader (gehoor CGVS, p. 5), om later tijdens hetzelfde gehoor dan weer te verklaren dat u denkt dat uw zus op het moment dat uw vader werd vermoord weg was met uw moeder (gehoor CGVS, p. 14). Het is volstrekt niet overtuigend dat u als 17-jarige uitdrukkelijk verklaarde dat u geen getuige was van de moord op uw vader tijdens de genocide, om 12 ½ jaar later te beweren dat u wél aanwezig was toen uw vader thuis werd vermoord.

Verder stelde u tijdens het gehoor door de DVZ dat u - nadat jullie vader werd meegenomen - met uw moeder, uw broers en uw zussen naar het hospitaal van Butare gingen om daar te schuilen; dat jullie daar 3 weken tot een maand verbleven en dat jullie dan terug naar huis keerden (gehoor DVZ 1ste asielaanvraag, dd. 15 december 2003, pt. 42). Tijdens het gehoor door het CGVS beweerde u echter dat u uw moeder na de moord op uw vader niet meer heeft gezien (gehoor CGVS, p. 15). U verklaarde vreemd genoeg voor het CGVS ook dat u slechts 1 zus heeft, met name D.(...) U.(...) (gehoor CGVS, p. 5), daar waar u tijdens het gehoor door de DVZ melding maakte van 2 zussen, met name D.(...) U.(...) en J.(...) U.(...) (gehoor DVZ 1ste asielaanvraag, pt. 32), die beiden ook in de op 22 december 2003 ingevulde vragenlijst van het CGVS (met name op p. 5) werden vermeld. Wanneer u door de protection officer de naam J.(...) U.(...) werd voorgelegd als deze die u bij uw eerste asielaanvraag opgaf van uw tweede zus, ontkende u een tweede zus te hebben en stelde u vreemd genoeg dat de naam J.(...) U.(...) u niets zegt (gehoor CGVS, p. 5). Dit roept ernstige vragen op naar de oprechtheid van uw verklaringen.

Nog tijdens het gehoor door de DVZ verklaarde u dat uw moeder in juli 1994 met uw twee zussen vertrok om het lichaam van uw vader te zoeken en dat u en uw broer C.(...) bij jullie buurman, P.(...) K.(...) gingen wonen, tot jullie in 1999 naar Kenya vertrokken (gehoor DVZ 1ste asielaanvraag, pt. 42). Tijdens het gehoor door het CGVS stelde u echter dat u uw broer C.(...) sinds de moord op uw vader niet meer hebt gezien (gehoor CGVS, p. 4) en verklaarde u in 1994 al naar Kenya te zijn vertrokken (gehoor CGVS, p. 3-4). Wanneer u met deze incoherenties werd geconfronteerd, stelde u enkel dat uw verklaringen voor het CGVS waar zijn (gehoor CGVS, p. 3-4) en herhaalde u dat u uw broer C.(...) niet meer zag na de dood van uw vader (gehoor CGVS, p. 4). U stelde overigens voor het CGVS dat u met P.(...) K.(...) naar Kenya vertrok en er bij hem in Nairobi verbleef (van 1994 tot 1997) (gehoor CGVS, p. 4 en 8), daar waar u in het kader van uw eerste asielaanvraag uitdrukkelijk beweerde dat in 1999 een

vriend van P.(...) K.(...), Mr. K.(...), u en uw broer C.(...) in Rwanda kwam halen, dat C.(...) snel daarna vanuit Kenya naar uw tante in België werd gestuurd en dat u nog 4 jaar bij Mr. K.(...) in Kenya bleef wonen (gehoor DVZ 1ste asielaanvraag, pt. 42). Toen u tijdens het gehoor door het CGVS de naam K.(...) werd voorgelegd en werd gezegd dat u tijdens uw eerste asielaanvraag deze naam noemde als de persoon waar u bij woonde in Kenya, ontkende u echter vreemd genoeg de naam ooit gehoord te hebben (gehoor CGVS, p. 4), hetgeen andermaal ernstige vragen oproept naar de waarachtigheid van uw verklaringen. Tevens verklaarde u in het kader van uw eerste asielaanvraag dat u in Kenya problemen kreeg en diverse keren werd gearresteerd en in de gevangenis werd opgesloten omdat u geen geldige documenten had. Deze herhaaldelijke problemen zouden Mr. K.(...) ertoe hebben aangezet om u naar uw tante in België te laten reizen, omdat hij telkens smeergeld moest betalen om u uit de gevangenis te krijgen (gehoor DVZ 1ste asielaanvraag, pt. 42). Toen u echter tijdens het gehoor door het CGVS werd gevraagd of u in Kenya problemen had, ontkende u dat (gehoor CGVS, p. 13). Ook wanneer u gezegd werd dat u bij uw eerste asielaanvraag verklaard had dat u verschillende keren in de gevangenis zat in Kenya, antwoordde u dat dit niet zo was en dat u nog jong was (gehoor CGVS, p. 13). Zelfs wanneer de protection officer zei dat dit precies de reden was die aan de basis lag van het besluit om u naar België te laten reizen, bleef u ontkennen dat u in de gevangenis zat in Kenya (gehoor CGVS, p. 13). Tot slot verklaarde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat Mr. K.(...) u naar België bracht bij uw tante, die toen niet op de hoogte was van uw komst en bijgevolg verbaasd was toen Mr. K.(...) haar vanop de luchthaven belde om te vragen om u op te halen in een station (gehoor DVZ 1ste asielaanvraag, pt. 42). Tijdens het gehoor door het CGVS stelde u in strijd hiermee dat het P.(...) K.(...) was die u naar België begeleidde en dat uw tante op voorhand van uw komst op de hoogte was (gehoor CGVS, p. 13). Toen u er door de protection officer attent op werd gemaakt dat u bij uw eerste asielaanvraag beweerde dat uw tante niet vooraf op de hoogte was van uw komst en het voor haar dus een verrassing was, ontkende u dat (gehoor CGVS, p. 13).

Al deze vaststellingen doen erg twijfelen aan de oprechtheid van uw verklaringen en bijgevolg aan de oprechtheid van de door u ingeroepen ‘vrees voor vervolging’ en van het ‘risico op het lijden van ernstige schade’ bij terugkeer naar Rwanda. De tegenstrijdigheden betreffen immers cruciale elementen van uw asielrelaas. Het feit dat u op het moment van het gehoor door de DVZ in het kader van uw eerste asielaanvraag minderjarig was, kan ook niet weerhouden worden als verantwoording voor deze flagrante incoherenties, vermits u toen al ruim 17 jaar oud was en uw verklaringen tijdens het gehoor door de DVZ destijds erg uitgebreid waren.

Voor wat betreft uw verklaring dat u intussen twee dochters heeft in België, kan het volgende worden opgemerkt.

U stelde 2 dochters te hebben met A.(...) B.(...), van Belgische nationaliteit. Uw dochters, E.(...) B.(...) en N.(...) B.(...) (uw schrijfwijze tijdens het gehoor door het CGVS) hebben ook de Belgische nationaliteit (gehoor CGVS, p. 8-9). U probeerde de kinderen officieel te erkennen als vader, maar dat lukte niet bij gebrek aan een paspoort (gehoor CGVS, p. 9). Er werd echter een vaderschapstest gedaan waaruit bleek dat u hun biologische vader bent (gehoor CGVS, p. 8 en resultaten vaderschapstest uitgevoerd door Life ID van 17 februari 2015). U stelde ongeveer twee jaar geleden gebroken te hebben met de moeder van uw kinderen, maar een goed contact met haar te onderhouden en uw kinderen nog elke dag te zien (gehoor CGVS, p. 9-10). Het feit dat u twee dochters met de Belgische nationaliteit heeft, doet echter geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen over uw vrees en risico bij terugkeer naar Rwanda. Uw raadsman diende op 5 maart 2015 een aanvraag tot gezinshereniging in, maar deze aanvraag werd niet in overweging genomen omdat u sinds 23 mei 2012 onderworpen bent aan een ministerieel besluit tot terugwijzing met een inreisverbod voor een periode van 10 jaar (artikel 26 van de wet van 15 december 1980) en er geen aanvraag tot opschorting of opheffing van het ministerieel besluit tot terugwijzing volgens artikel 46bis van de wet van 15 december 1980 werd ingediend (zie brief van de gemeente Merksplas dd. 16 maart 2015 in het administratief dossier).

Voor wat betreft uw bewering dat u niet naar Rwanda terug kan omdat u er van nul moet beginnen en er niets of niemand meer heeft, kan het volgende worden opgemerkt.

Wanneer u – nadat u verklaarde dat uw vader werd gedood tijdens de genocide – door de protection officer werd gevraagd wat er met uw moeder is gebeurd, antwoordde u ‘We hoorden nooit nog iets van haar’ (gehoor CGVS, p. 5). U bevestigde later tijdens het gehoor dat u geen nieuws van haar had (gehoor CGVS, p. 5). Ook in het kader van uw eerste asielaanvraag, tijdens het gehoor door de DVZ, verklaarde u dat u sinds juli 1994 niets meer van uw moeder had gehoord (gehoor DVZ 1ste

asielaanvraag, dd. 15 december 2003, pt. 9). Op 22 juni 2005, toen u in Kortrijk gecontroleerd werd door de politie in verband met diefstal/drugs, verklaarde u zelfs dat zowel uw vader als uw moeder overleden waren (zie administratief verslag vreemdelingencontrole ; PV KO55.L.I.110474/2005, dd. 22 juni 2005). In uw administratief dossier bevindt zich echter een 'Jugement supplétif de l'acte de naissance' van 20 februari 2009 van de 'Tribunal de base de Ngoma, séant à Huye', waarin diverse keren vermeld staat dat uw moeder, U.(...) G.(...), u daar toen vertegenwoordigde én in persoon verscheen (zie jugement supplétif in het administratief dossier). Dit wijst erop dat uw moeder in 2009 nog in leven was. Toen u hiermee werd geconfronteerd door de protection officer, kwam uw raadsman tussen om te zeggen dat een jugement supplétif bedoeld is om een geboorteakte te verkrijgen (gehoor CGVS, p. 12). U repliceerde na hem dat u het document nog nooit had gezien (gehoor CGVS, p. 12). Toen de protection officer u vroeg of u dat document dan nooit aangevraagd heeft, antwoordde u ontkennend (gehoor CGVS, p. 12). Op de vraag van het CGVS hoe het komt dat uw moeder daarin vermeld wordt, zei u het niet te weten en herhaalde u dat u het document nooit had gezien (gehoor CGVS, p. 12). Op uw geboorteakte (dd. 30 maart 2009) die zich in uw administratief dossier bevindt, en waarvan u tijdens het gehoor door het CGVS vaagweg beweerde dat dat document van de ambassade komt, maar dat u het niet zelf heeft aangevraagd (gehoor CGVS, p. 12), staat ook de naam van uw moeder, U.(...) G.(...), vermeld als zijnde verschenen voor de ambtenaar van de burgerlijke stand op 30 maart 2009. Haar adres in Rwanda wordt ook op deze akte vermeld en zij ondertekende de geboorteakte als declarant (zie geboorteakte in het administratief dossier). Uit de vaststellingen dat beide documenten zich in het administratief dossier bevinden van uw asielaanvraag en aan het CGVS overgemaakt werden door de DVZ, wijst erop dat u wel degelijk op de hoogte moet zijn geweest van het bestaan van deze documenten en dat u minstens een beperkt aandeel moet hebben gehad in het aanvragen ervan. Dit alles wijst er sterk op dat u nog contact moet hebben gehad met uw moeder, die zich in Rwanda bevindt. De vaststelling dat u zich – tegen beter weten in - distantieert van deze twee documenten door te doen of u geen enkel aandeel heeft in het aanvragen ervan, en dat u herhaaldelijk verklaarde geen enkel contact meer te hebben met uw moeder sinds 1994 en haar in 2005 zelfs overleden verklaarde, bevestigt enkel het frauduleuze karakter van uw verklaringen, maar geenszins uw bewering dat u in Rwanda niemand meer heeft. Uit een nota van een administratief medewerker van de DVZ naar aanleiding van het interview door J.(...) A.(...), D.(...) C.(...) van de Rwandese ambassade, in aanwezigheid van deze administratieve medewerker, blijkt overigens dat op het moment van dat gehoor (20/12/2012) bewijs kon worden geleverd dat uw moeder nog leeft en dat zij in Rwanda woont (zie nota in het administratief dossier).

Belangwekkend is ook dat op uw geboorteakte (dd. 30 maart 2009) als getuige de naam U.(...) J.(...) wordt vermeld, die deze akte ook als dusdanig ondertekende. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt werd deze naam in het kader van uw eerste asielaanvraag, met name tijdens het gehoor door de DVZ en in de vragenlijst van het CGVS, door u opgegeven als één van uw twee zussen (cf. supra). Tijdens het gehoor door het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag ontkende u echter vreemd genoeg een tweede zus te hebben en beweerde u de naam J.(...) U.(...) niet te kennen (cf. supra). De vaststelling dat deze naam voorkomt als getuige op uw in 2009 opgestelde geboorteakte die zich in uw administratief dossier bevindt, wijst er sterk op dat u wel degelijk een zus met deze naam heeft, zoals u in het kader van uw eerste asielaanvraag beweerde. Dat u tijdens uw tweede asielaanvraag het bestaan van uw tweede zus probeerde te ontkennen en zelfs beweerde dat de naam J.(...) U.(...) u volstrekt niet bekend was, wijst er andermaal op dat u pogingen doet om te verbergen dat u nog in contact bent met personen die zich in Rwanda bevinden. In elk geval gaan ook deze vaststellingen in tegen uw bewering dat u in Rwanda niemand meer heeft.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat – wanneer de protection officer u de 4 documenten liet zien die zich in uw administratief dossier bevonden en die betrekking op u hadden, met name de hierboven reeds vermelde 'jugement supplétif' en geboorteakte, en daarnaast een 'attestation de célibat' (dd. 27 januari 2009) en een 'attest voor een overlevende van de genocide met onvoldoende bestaansmiddelen' (dd. 8 september 2001) – u beweerde dat u geen van deze documenten zelf aanvroeg. De jugement supplétif beweerde u nog nooit te hebben gezien (gehoor CGVS, p. 12), evenmin als het 'attest voor een overlevende van de genocide met onvoldoende bestaansmiddelen' (gehoor CGVS, p. 11). De geboorteakte was volgens u bij de Rwandese ambassade, maar werd nooit door u aangevraagd (gehoor CGVS, p. 12) en het 'attestation de célibat' werd volgens u aangevraagd om uw kindjes op uw naam te kunnen zetten, maar u ontkende andermaal dit document zelf te hebben aangevraagd. U voegde eraan toe dat u denkt dat uw tante dat heeft gefikst (gehoor CGVS, p. 12). De vaststelling dat er zich vier documenten in uw administratief dossier bevinden die op u betrekking hebben en die door de Rwandese autoriteiten werden afgeleverd, maar dat u beweert deze documenten niet te hebben aangevraagd en twee ervan zelfs helemaal nooit heeft gezien, komt volstrekt niet overtuigend over en

bevestigt andermaal het vermoeden dat u uw contacten met uw thuisland en de Rwandese autoriteiten wil minimaliseren en verbergen.

Tot slot kan nog het volgende worden opgemerkt. U liet in het kader van uw tweede asielaanvraag door uw sociaal assistent (met uw goedkeuring) in de 'Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag' (dd. 2 mei 2016) noteren dat uw zus soms op bezoek gaat in Rwanda voor de herdenking van de genocide en dat zij kennissen heeft in Rwanda (pt. 5.2.). Tijdens het gehoor door het CGVS verklaarde u dat ze misschien 1 keer terugging (naar Rwanda) (gehoor CGVS, p. 6), maar wanneer de protection officer daar later op terugkwam en dit wilde bevragen, antwoordde u dat ze daar niemand kent (gehoor CGVS, p. 14). Toen u getoond werd dat in de 'Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag' stond geschreven dat ze er wel mensen kende, ontkende u dat echter, en zei u dat ze er niemand kent (gehoor CGVS, p. 14). Ook hier probeert u eventuele contacten van uw zus in Rwanda, waar u aanvankelijk nochtans zelf melding van maakte, te ontkennen.

Uit dit alles blijkt dat ernstig kan getwijfeld worden aan uw bewering dat u in Rwanda niemand meer kent en bijgevolg van nul zal moeten beginnen.

Inzake uw bewering dat de Rwandese autoriteiten u zouden opsluiten bij terugkeer omdat u hier in België asiel vroeg, kan het volgende worden opgemerkt.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat de vaststelling dat u pas 12 ½ jaar nadat u uw eerste asielaanvraag deed voor de tweede maal asiel vroeg (cf. supra), al bij voorbaat toelaat om deze vrees voor opsluiting door de Rwandese autoriteiten te relativiseren.

In tweede orde vormt de vaststelling dat u 4 documenten kreeg afgeleverd door de Rwandese autoriteiten, op een moment dat u zich in België bevond en nadat u reeds een eerste keer asiel had gevraagd (cf. supra), een belangrijke aanwijzing voor het feit dat de Rwandese autoriteiten u in elk geval niets in de weg legden. Ook al ontkent u deze documenten zelf te hebben aangevraagd, en zelfs twee van deze documenten nog nooit te hebben gezien, hetgeen hiervoor overigens werd betwijfeld, dan is de welwillendheid van de Rwandese autoriteiten bij het afleveren van documenten op uw naam wel indicatief voor hun houding tegenover u.

Ten derde kan worden opgemerkt dat u in de 'Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag' enerzijds beweerde dat u in de gevangenis zal terecht komen bij terugkeer naar Rwanda, omdat u asiel vroeg in België (pt. 1.1.), maar anderzijds stelde naar Rwanda te willen terugkeer met uw kinderen (ptn. 1.1., 1.3. en 7). Er kan niet worden ingezien waarom u bereid bent naar Rwanda terug te keren op voorwaarde dat uw kinderen meegaan, indien u er zeker van bent dat u in Rwanda zou worden opgesloten in de gevangenis.

Ten vierde kan worden opgemerkt dat wanneer u gevraagd werd om toe te lichten dat u zou worden gevangen genomen omwille van uw asielaanvraag in België u zei 'Omdat, als je terug gaat naar Rwanda ...' Toen kwam uw advocaat tussen en zei 'ja dat is zo ; ik heb een cliënt die dat overkomen is. Het is nog altijd een corrupt land. Ik heb 3 adoptiezonen van daar ; daarom kan ik het weten. Het wordt tijd dat DVZ dat ook weet' (gehoor CGVS, p. 16). Wanneer u gevraagd werd wat er met u zou gebeuren als u zou teruggaan, antwoordde u dat u in de gevangenis zou moeten zitten en dat u opnieuw zou moeten beginnen (gehoor CGVS, p. 16). Andermaal kwam uw advocaat tussen, die zei dat hij een cliënt uit Rwanda had die teruggekeerd was en die 2 ½ jaar effectieve gevangenisstraf kreeg en die momenteel in de gevangenis zit (gehoor CGVS, p. 16). Hierop kan worden gerepliceerd dat een advocaat verondersteld wordt de belangen van zijn cliënten te verdedigen, maar dat de loutere verklaring van uw advocaat over de eventuele veroordeling van een andere Rwandese cliënt na terugkeer naar Rwanda geen afdoende bewijs vormt om te kunnen besluiten/veralgemenen tot uw opsluiting bij terugkeer omwille van het loutere feit dat u in België een asielaanvraag indiende (cf. infra). Men zou toch verwachten dat uw advocaat zijn verklaring desgevallend zou staven met objectieve elementen, vermits hij daar als advocaat toch toegang toe heeft.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat uw vrees om te worden opgesloten omwille van het indienen van een asielaanvraag in België, louter hypothetisch is en bijgevolg op zich geen internationale bescherming rechtvaardigt. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd (Cf. COI Focus van Cedoca van 3 juni 2015, « Rwanda. Situation des demandeurs d'asile rapatriés ») blijkt overigens dat deze door u ingeroepen vrees niet gegrond is. Uit deze informatie blijkt dat – buiten een geïsoleerd geval uit het verleden (Rwandese uitgeprocedeerde

asielzoeker die door de Duitse asielinstanties werd teruggestuurd naar Rwanda in oktober 2009 én veroordeeld door de Rwandese autoriteiten wegens schriftvervalsing) - de andere geraadpleegde bronnen geen weet hebben van andere gevallen van uitgeprocedeerde Rwandese asielzoekers die zouden zijn vervolgd door de Rwandese autoriteiten bij terugkeer naar Rwanda. Het CGVS is dan ook van mening dat dit specifieke voorbeeld niet voldoende is om er een gedeelde vrees uit af te leiden voor alle uitgeprocedeerde Rwandese asielzoekers in het geval van repatriëring. Bovendien delen de Belgische autoriteiten nooit aan de ambassade, het consulaat of de nationale autoriteiten mee dat de betrokken persoon een asielaanvraag heeft ingediend in België of in een ander land.

Bijgevolg zijn uw verklaringen met betrekking tot de specifieke vrees die u bij terugkeer naar Rwanda aanhaalt in verband met het louter indienen van een asielaanvraag enkel gestoeld op veronderstellingen en worden deze niet ondersteund door enig concreet element. In die zin doen ze geen afbreuk aan wat voorafgaat.

Uit dit alles blijkt dat u niet heeft aangetoond dat u bij terugkeer naar uw land van oorsprong een 'gegronde vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen.

De vaststelling dat uw tante B.(...) K.(...) (OV nr. 4427047 – CG nr. 9514056B) de vluchtelingenstatus werd verleend door het CGVS, doet geen afbreuk aan het voorgaande, omdat elk dossier individueel wordt beoordeeld en u geen gemeenschappelijke vervolgingsfeiten met haar blijkt te hebben, waardoor u niet dezelfde vrees of hetzelfde risico als haar loopt bij terugkeer naar Rwanda. In de asielaanvraag van uw broer, C.(...) T.(...) (OV nr. 4890552 – CG nr. 9927822), werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus genomen op 6 maart 2006.

U legde geen documenten voor om uw asielaanvraag te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), formuleert verzoeker zijn grieven als volgt:

“Aangezien op datum van 27/05/2016 een beslissing werd genomen door het commissariaat generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij verzoeker ervan op de hoogte werd gebracht dat zijn aanvraag tot het bekomen van asiel geweigerd werd en dat een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus afgeleverd werd. Dat verzoeker de beslissing persoonlijk betekend werd op dezelfde datum. Dat de verantwoordelijke van het commissariaat generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is om zijn vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De verantwoordelijke van het commissariaat generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat verzoeker pas 12,5 jaar na het indienen van zijn eerste asielaanvraag opnieuw een asielaanvraag indiende en zulks vragen zou stellen bij de ernst van de voorliggende asielaanvraag en bij de werkelijke nood aan internationale bescherming. Dat inderdaad verzoeker zolang gewacht heeft met het indienen van een tweede verzoek tot het bekomen van politiek asiel gezien hij steeds aanvragen ingediend heeft om in België te worden erkend en geregulariseerd te worden overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 alsook artikel 10 van de wet van 15/12/1980 wegens familiehereniging gezien hij de vader is van twee kinderen dewelke de Belgische nationaliteit hebben en hij als vader wel degelijk gerechtigd is om bij zijn kinderen te blijven en mee te zorgen voor hun opvoeding en opgroeien. Dat verzoeker trouwens hiervoor een tweede maal een regularisatie aanvraag heeft ingediend bij de burgermeester van de Stad Kortrijk doch tot op heden dit dossier niet afgewerkt is en er nog altijd geen uiteindelijke beslissing genomen werd dienaangaande. Aangezien de verantwoordelijke van het commissariaat

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dienvolgens stelt dat zijn tweede asielaanvraag enkel en alleen bedoeld was om zijn verblijf in België te verlengen en een repatriëring naar Rwanda te vermijden en dat de aanzienlijke laattijdigheid ervan zijn ingeroepen vrees voor vervolging hypothekeert in negatieve zin. Dat de verantwoordelijke van het commissariaat generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter zeer lichtzinnig gaat over het feit dat verzoeker ten tijde van de genocide zijn vader en elf familieleden heeft zien vermoorden waarna hij op de vlucht geslagen is om alzo te ontkomen aan de gruwel moorden dewelke alsdan gepleegd werden op de etnische toetsi's en zulks niet kan gelogenstraft worden! Dat de verantwoordelijke van het commissariaat generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter met dit alles geen rekening heeft gehouden en zulks als een "schande" kan bestempeld worden. Dat immers gans de wereld op de hoogte was van het feit dat er zich een genocide voordeed in Rwanda in 1994 en aldaar de etnische toetsi's uitgemoord werden door de hoetu's! Dat het dan ook werkelijk onverklaarbaar is hoe de verantwoordelijke van het commissariaat generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot een dergelijke beslissing gekomen is! Dat zulke beslissing als het ware onwaardig is voor een land als België gezien gans de wereld op de hoogte was van de genocide dewelke aldaar gepleegd werd en thans deze genocide als het ware over het hoofd gezien wordt en als niet gebeurd zijnde beschouwd wordt. Dat wanneer de verantwoordelijke van het commissariaat generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een meer open idee had over de genocide zij zeker en vast tot een andere beslissing zou zijn gekomen maar zij enkel en alleen haar eigen mening naar voren brengt hetwelk in deze niet kan getolereerd worden. Dat verzoeker dan ook vraagt dat het dossier opnieuw zou worden bekeken. Aangezien de verplichting dewelke opgelegd wordt tot motivering onderworpen is niet alleen aan de wet van 15/12/1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de wet motivering en bestuurshandelingen dd. 29/07/1991. Dat de motivering zowel in feite als in rechte draagkrachtig moet zijn op straffen van de onwettigheid van de beslissing. Dat de motivering moet bestaan vanuit juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen. Dat in ieder geval onduidelijke, onnauwkeurige, stéréotypé, geëikte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn. Aangezien de motivering in de bestreden beslissing dan ook een aantal essentiële elementen over het hoofd ziet en met deze elementen geen rekening gehouden werd bij de besluitvorming genomen door de verantwoordelijke van het commissariaat generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. Dat het dan ook niet anders kan dat er wordt vastgesteld dat deze motivering niet draagkrachtig en deugdelijk in feite noch in rechte kan worden aanzien. Dat dit middel dan ook gegrond is."

In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de zorgvuldigheidsplicht, formuleert verzoeker zijn grieven als volgt:

"Aangezien bovendien de motivering niet correct is en in strijd is met het dossier gezien de verklaringen van verzoeker gewoon uit zijn verband gerukt werden en er geen voldoende rekening mee gehouden werd. Dat de verantwoordelijke van het commissariaat generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook duidelijk onvoldoende kennis had van het dossier en haar beslissing dan ook genomen werd op basis van een onvolledig dossier en een persoonlijke appreciatie van de feiten dewelke zich hebben voorgedaan in 1994 en waarna verzoeker vluchtte uit Rwanda. Dat minstens op deze grond eveneens de beslissing van het commissariaat generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt en de beslissing dan ook moet worden vernietigd. Dat verzoeker dan ook het verdere verblijf in België niet mag worden ontzegd en hij wel degelijk recht heeft op de erkenning als politiek vluchteling. dat dit middel dan ook gegrond is."

In een derde middel, afgeleid uit de "afwending van macht: miskennen van feitelijkheden en het gemeenschappelijk standpunt van het door de Raad van Europese Unie bepaalde Vreemdelingen definitie", formuleert verzoeker zijn grieven als volgt:

"Aangezien verzoeker hierboven uitgebreid uitééngezet heeft op welke wijze de verantwoordelijke van het commissariaat voor de vluchtelingen en de staatlozen op flagrante wijze de feitelijkheden miskent en hierdoor zijn macht afwendt; dat het manifest miskennen van een aantal gegevens duidelijk een afwending van macht inhoudt zodanig dat eveneens op deze grond de vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt; dat het immers duidelijk is dat verzoeker enkel en alleen uit Rwanda gevlucht is na de moord op zijn vader en 11 familieleden en dit om redenen van zijn etnische geaardheid zijnde toetsi. dat dit derde middel dan ook gegrond is."

De middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.2. In de bestreden beslissing, waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag worden geweigerd, wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) verzoeker pas twaalf en een half jaar na het indienen van zijn eerste asielaanvraag opnieuw een asielaanvraag heeft ingediend, (ii) het duidelijk blijkt dat het indienen van voorliggende tweede asielaanvraag bedoeld is om verzoekers verblijf in België te verlengen en een repatriëring naar Rwanda te vermijden, (iii) de aanzienlijke laattijdigheid van huidige asielaanvraag in negatieve zin de waarachtigheid van de door verzoeker ingeroepen vrees voor vervolging of risico op het lijden van ernstige schade hypothekeert, (iv) verzoeker zeer uiteenlopende verklaringen aflegde over de wijze waarop en de omstandigheden waarin zijn familie tijdens de genocide werd getroffen, over waar hij en zijn familieleden na de genocide verbleven en over hoe hij in België terecht kwam, (v) het feit dat verzoeker twee dochters heeft die de Belgische nationaliteit bezitten geen afbreuk doet aan de beoordeling betreffende zijn vrees en risico bij terugkeer naar Rwanda, (vi) dat verzoeker nog contact moet hebben gehad met zijn moeder die zich in Rwanda bevindt, (vii) zijn verklaringen omtrent het contact met en het overlijden van zijn moeder en het feit dat hij zich tegen beter weten in distantieert van enkele in het administratief dossier opgenomen documenten met betrekking tot zijn persoon, enkel het frauduleuze karakter van verzoekers verklaringen bevestigt, maar geenszins zijn bewering dat hij in Rwanda niemand meer heeft, zoals omstandig wordt toegelicht, (viii) zijn bewering dat de Rwandese autoriteiten hem zouden opsluiten bij terugkeer omdat hij hier in België asiel heeft aangevraagd louter hypothetisch is en bijgevolg op zich geen internationale bescherming rechtvaardigt, zoals toegelicht en (ix) de vluchtelingenstatus van zijn tante B.K. geen afbreuk doet aan het voorgaande omdat elk dossier individueel wordt beoordeeld en verzoeker geen gemeenschappelijke vervolgingsfeiten met haar blijkt te hebben.

2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 mei 2016 (CG nr. 0321722Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische uiteenzettingen, het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen, en het op zeer algemene wijze vergoelijken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

2.4.2. Verzoekers huidig betoog dat hij *“inderdaad (...) zolang gewacht heeft met het indienen van een tweede verzoek tot het bekomen van politiek asiel gezien hij steeds aanvragen ingediend heeft om in België te worden erkend en geregulariseerd te worden overeenkomstig artikel 9bis van de wet van*

15/12/1980 alsook artikel 10 van de wet van 15/12/1980 wegens familiehereniging gezien hij de vader is van twee kinderen dewelke de Belgische nationaliteit hebben en hij als vader wel degelijk gerechtigd is om bij zijn kinderen te blijven en mee te zorgen voor hun opvoeding en opgroeien”, biedt geen verklaring of rechtvaardiging voor zijn laattijdige asielaanvragen, met name de vaststelling dat hij een eerste asielaanvraag indiende nadat hij reeds 6 jaar in België verbleef, en hij na zijn eerste asielaanvraag - die hij op 9 december 2003 indiende en in het kader waarvan het Commissariaat-generaal op 3 maart 2006 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet - nog meer dan twaalf jaar wachtte om opnieuw een asielaanvraag in te dienen, meer bepaald op 2 mei 2016.

Verzoeker gaat er bovendien klaarblijkelijk aan voorbij dat een aanvraag tot verblijf in België op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of/en in het kader van gezinshereniging conform artikel 10 van diezelfde wet, en een asielaanvraag onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden, en voorwaarden.

Een asielaanvraag heeft als opzet internationale bescherming te verlenen aan personen die, zoals verzoeker *in casu* beweert, in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In casu kan de Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker zeer laattijdig een asielaanvraag indiende en derhalve zeer laat te kennen gaf nood te hebben aan internationale bescherming. Verzoeker wachtte tot begin mei 2016, oftewel meer dan 10 jaar na de (technische) weigeringsbeslissing die het Commissariaat-generaal in het kader van zijn eerste asielaanvraag nam, om zijn huidige tweede asielaanvraag in te dienen, en dan nog op het moment dat hij, niettegenstaande hij reeds het voorwerp uitmaakte van een ministerieel besluit van 23 mei 2012, in het gesloten centrum van Brugge werd geplaatst.

De commissaris-generaal kan derhalve terecht besluiten dat het indienen van voorliggende tweede asielaanvraag bedoeld is om zijn verblijf in België te verlengen en een repatriëring te vermijden naar Rwanda, en dit de waarachtigheid van de ingeroepen vrees hypothekeert.

2.4.3. In de mate verzoeker in het verzoekschrift onder andere voorhoudt dat de *“genocide als het ware over het hoofd gezien wordt en als niet gebeurd zijnde beschouwd wordt”*, kan de Raad slechts opmerken dat verzoekers beweringen dienaangaande feitelijke grondslag missen aangezien (het bestaan van) de Rwandese genocide in 1994 nergens in twijfel wordt getrokken, laat staan ontkend.

Verzoeker gaat er aan voorbij dat elke asielaanvraag individueel wordt onderzocht en dat het aan hem is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker focust zijn verweer louter op de gevolgen van de grootschalige volkerenmoord in Rwanda in 1994 en dan hoofdzakelijk de algemene kritiek als zou de commissaris-generaal hier in zijn beslissing veel te lichtzinnig en bekrompen mee zijn omgegaan.

Verzoeker brengt geen concrete en valabele argumenten aan met betrekking tot de verschillende motieven van de bestreden beslissing aangaande de door hem voorgehouden persoonlijke problemen ten aanzien van zijn land van herkomst, Rwanda. Verzoeker onderneemt geen ernstige poging om en slaagt er also geenszins in om de verschillende vaststellingen van de bestreden beslissing met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en vrees, te ontkrachten of weerleggen.

Waar verzoeker nog stelt dat de bestreden beslissing *“een aantal essentiële elementen over het hoofd ziet en met deze elementen geen rekening houdt”*, wijst de Raad er op dat verzoeker zich niet kan beperken tot algemene beweringen en het aan hem is om toelichting te geven wanneer hij van oordeel is dat essentiële elementen over het hoofd werden gezien.

2.4.4. Verzoekers argumentatie aangaande de ‘machtsafwending’ is uiterst vaag en algemeen en wordt niet *in concreto* betrokken op de bestreden beslissing. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe de beslissing een miskenning zou vormen van *“feitelijkheden en het gemeenschappelijk standpunt van het door de Raad van Europese Unie bepaalde Vreemdelingendefinitie”*. De bestreden beslissing is

gesteund op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet volgens de bevoegdheid die aan de commissaris-generaal wordt toegekend in artikel 57/6 van diezelfde wet.

In zoverre verzoeker nog herhaalt dat hij *“enkel en alleen uit Rwanda is gevlucht na de moord op zijn vader en 11 familieleden en dit om redenen van zijn etnische geaardheid zijnde toetsi”*, wijst de Raad er op dat deze loutere bewering niet dienstig is om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn persoonlijk asielrelaas, te ontkrachten.

2.4.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS